

РЕШЕНИЕ

№ 6515

гр. София, 28.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 16.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11153** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Образувано е по искова молба на "АКВАФОРС" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], район "Триадица", [улица], чрез адв. И. Ц., срещу Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията), за присъждане на обезщетения за имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи, на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, както следва:

1. Пропуснати ползи в размер на 194 328,66 лв., формирани като разлика между преференциална изкупна цена от 112.48 лв./МВтч без ДДС и преференциална изкупна цена в размер 222,90 лв./МВтч без ДДС, за периода 01.01.2016 г. до 12.11.2018 г. както и пропуснати ползи в размер на 40 224,34 лв., формирани като разликата при изкупна цена на свободен пазар по свободно договорени цени или по цени за излишък на балансиращ пазар на количествата над 2 500 работни часа и преференциална цена при продажба на електрическа енергия в размер на 222,90 лв./МВтч, без ДДС до пълното нетно специфично количество - 3724 КВтч. електрическа енергия, претърпени от незаконосъобразен административен акт Решение № Ц-5 от 20.02.2015 г. на ДКЕВР, ведно със законната лихва за забава в размер на 96 883.39 лв., считано от 12.11.2018 г. до датата на исковата молба на 08.12.2022 г. и законната лихва до окончателното изплащане;

2. Пропуснати ползи в размер на 85 988.17 лв. за вреди, претърпени от

незаконосъобразен административен акт Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г. на КЕВР, за периода 13.11.2018 г. до 14.01.2021 г., ведно със законната лихва за забава в размер на 32 150.01 лв., считано от 03.04.2019 г. до датата на исковата молба на 08.12.2022 г. и законната лихва до окончателното изплащане;

3. Пропуснати ползи в размер на 63 973.91 лв. за вреди, претърпени от незаконосъобразен административен акт Решение № Ц-12 от 26.03.2021 г. на ДКЕВР, за периода от 15.01.2021 г. до 31.12.2021 г., ведно със законната лихва за забава в размер на 11 071.05 лв., считано от 26.03.2021 г. до датата на исковата молба на 08.12.2022 г. и законната лихва до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че с т. 1 до т. 7 от разпоредителната част на Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. Комисията определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт. С решение № 2126 от 13.02.2013 г. по адм. дело № 5492/2011 г. на ВАС, Четвърто отделение, потвърдено с окончателно решение № 16953 от 17.12.2013 г. по адм. дело № 7175/2013 година на ВАС, Петчленен състав - Първа колегия, е отменено Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на ДКЕВР в частта по т. 7, с което е определена считано от 01.04.2011г. преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници (ВЕИ) и водноелектрически централи (ВЕЦ) с инсталирана мощност до 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС.

След съдебната отмяна на Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и връщане на административната преписка на ДКЕВР, Комисията постановила нов административен акт - Решение № Ц – 5 от 20.02.2015 г., който в нарушение на материалния закон отново въвел ограничителен и дискриминационен критерий при определяне на преференциалната цена, считано от 01.04.2011 г., а именно преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт, по смисъла на § 3, ал. 1, т. 1 от ПЗР на ЗВАЕИБ - 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решение № Ц – 5 от 20.02.2015 г. е отменено с решение № 4039 от 15.06.2017 г. по адм. дело № 2596/2015 г. на Административен съд София град, Трето отделение, 8-ми състав, потвърдено с окончателно решение № 13785 от 12.11.2018 г. по адм. дело № 12851/2017 г. на ВАС - Четвърто отделение.

След съдебната отмяна на Решение № Ц - 5/20.02.2015 г. и връщането на административната преписка е постановено Решение № Ц – 14 от 03.04.2019 г. на КЕВР, прогласено за нищожно с решение № 5129 от 23.07.2019 г. по адм. дело № 4506/2019 г. на Административен съд София град, Трето отделение, 7 състав, оставено в сила с решение № 492 от 14.01.2021 г. по адм. дело № 13432/2019г. на ВАС, Трето отделение.

След прогласяване на нищожността на Решение № Ц - 14/03.04.2019 г. е постановено Решение № Ц - 12/26.03.2021 г. на КЕВР, с което Комисията за пореден път определя, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата, отм., в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Това решение на КЕВР е прогласено за нищожно с решение № 736 от 10.02.2022 г. по адм. дело № 3524/2021 г. на Административен съд София град, Трето отделение, 60 състав,

оставено в сила с решение № 8999 от 14.10.2022 г. по адм. дело № 3574/2022 г. на ВАС, Трето отделение.

Ищецът твърди, че българското законодателство урежда задължително изкупуване по преференциална цена като механизъм за насърчаване на използването на енергия от възобновяеми източници по смисъла на Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници и за изменение и впоследствие за отмяна на директиви 2001/77/ЕО и 2003/30/ЕО (ОВ, L 140/16 от 5 юни 2009 г.). Счита, че като производител на електроенергия е заинтересован спрямо него да бъде прилагана преференциална цена съгласно нормативно установените критерии за класифициране на водноелектрическа централи по т. 1 до т. 6 от разпоредителната част на Решение № Ц-010/30.03.2011 г., а не по преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС, определена с незаконосъобразните административни актове на Комисията. Вредите произтичали от незаконосъобразно определената от КЕВР преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС за произведената от експлоатираната от него ВЕЦ.

С изложеното ищецът поддържа, че са налице всички елементи от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, вкл. причинно-следствена връзка, тъй като ако не било незаконосъобразното Решение № Ц - 5/20.02.2015 г. и нищожните Решение № Ц - 14/03.04.2019 г. и Решение № Ц - 12/26.03.2021 г. на КЕВР за произвежданата от ВЕЦ „Бяла река“ електрическа енергия, нямало да се прилага изкупна цена в размер на 112,48 лв./МВтч., а цената от 222,90 лв./МВтч съгласно т. 1 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. По този начин е осуетено сигурно увеличение на патримониума на дружеството с приходите от продажба на електрическа енергия по преференциалната цена съгласно приложимата ценова категория за притежаваната от него централи.

Определя размера на пропуснатите ползи като стойност на осуетеното вследствие на незаконосъобразните актове конкретно увеличение на имуществото, което се явява чистият пропуснат приход от реализация на електрическата енергия на ищеца, а именно - разликата между по-високата приложима преференциална цена по т. 1 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. (определена съгласно хидроенергийните характеристики на притежавания от ищеца ВЕЦ), и цената по т. 7 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Ищецът счита, че тази разлика представлява чиста пропусната полза за дружеството, с която то със сигурност, а не хипотетично, би увеличило патримониума си.

Излага подробни съображения защо счита, че по нормативно установени технически характеристики ВЕЦ „БЯЛА РЕКА“ следва да се отнесе по т. 1 от Решение № Ц-010 от 30.03.2011г. с аргументи от издадено разрешителното за водовземане от компетентния орган по чл. 52 от Закона за водите и разрешение за ползване, за което черпи аргументи от Становище на ДКЕВР за класифициране на водни електрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт по категориите, утвърдени с Решение № Ц- 010/30.03.2011 г.

Подробни съображения излага в писмени бележки от 23.05.2024 г. чрез адв. Ц. и възражение от 23.05.2024 г. на управителя инж. В. Б. Л..

Ответникът Комисията за енергийно и водно регулиране оспорва допустимостта и основателността на исковите в писмен отговор от 20.01.2023 г. и в съдебно заседание чрез юрк.М. и юрк.Х.. Излага доводи, че в отменителните решения на ВАС съдът не е

дал указания до компетентния административен орган относно начина на определяне на преференциалните цени, нито категоризирането на конкретния производител – предприятието на ищеца, в някоя от неотменените точки на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. В качеството си на единствен държавен орган, имащ правомощия да регулира цените в енергетиката, поддържа, че в рамките на оперативната си самостоятелност се е произнесъл с решение за определяне на преференциални цени за изкупуване на произведена ел.енергия от възобновяеми източници (ВИ) – ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт, считано от 01.04.2011 г. – 112.48 лв./МВтч без ДДС. За ищеца не били произтекли вреди, тъй като по силата на законови разпоредби същият бил задължен да сключи дългосрочни договори за изкупуване на ел.енергия по преференциална цена, еднаква за целия срок на договора и действаща към 03.05.2011 г. Излага подробни съображения за липса на пряка причинно-следствена връзка.

Ответникът претендира присъждане на разноски в настоящето производство под формата на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки от 22.05.2024 г.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковете.

Административен Съд София - град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи, изразеното становище на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че „АКВАФОРС“ ЕООД притежава Разрешително за водовземане № 41140096 от 12.09.2008 г. със срок на действие до 12.09.2015 г. на директора на Басейнова дирекция Западнобеломорски район при МОСВ, издадено на основание чл.44, ал.1 и чл.52, ал.1, т.3 от Закона за водите, за производство на ел.енергия посредством МВЕЦ „Бяла река“ с инсталирана мощност 200 кВт и нетен напор 40.0 м. В техническите параметри на съоръжението в Разрешителното за водовземане № 41140096 от 12.09.2008 г. са отбелязани две турбини.

Ищецът е приложил Разрешение за ползване № СТ-12-335 от 20.08.2004 г., издадено от началника на ДНСК, на строеж „Мини ВЕЦ – Бяла река“.

Не е спорно по делото, че между ищеца и крайния снабдител „ЧЕЗ Електро България“ АД, който изкупува електрическата енергия, произведена от ВЕЦ „БЯЛА РЕКА“, има сключен Договор за изкупуване на електрическа енергия № 67 от 01.12.2010 г. По силата на чл. 11, ал. 2 от договора „...купувачът заплаща на продавача количеството електрическа енергия по преференциални цени в съответствие с действащото законодателство“. Според приложение № 1 към договор № 67 от 01.12.2010 г. инсталираната генераторна мощност на ВЕЦ е 0.24 МВт (л.394).

Представен е договор за изкупуване на ел.енергия по свободно договорени цени, произведена от ВЕИ № ВЕИ-И-0038 от 16.07.2018 г., с който „АКВАФОРС“ ЕООД като производител и „Мост Енерджи“ АД като търговец са договорили продажба на стоката (нетна част от количество ел.енергия) на балансиращ пазар. В договора е посочено, че се касае за активната електрическа енергия на МВЕЦ „Бяла река“ с обща инсталирана мощност от 0240 МВт.

Решение № Ц-010/30.03.2011 г. е постановено на основание чл.9, т.5 от ЗВАЕБ (отм.), според който производството на енергия от възобновяеми енергийни източници (ВЕИ) и алтернативни енергийни източници се насърчава чрез

определяне на преференциална цена за изкупуване на енергията, произведена от възобновяеми енергийни източници и алтернативни енергийни източници. В съответствие с чл.21, ал.1 ЗВАЕБ ежегодно, до 31 март, ДКЕВР определя преференциални цени за продажба на електрическа енергия, произведена от възобновяеми или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW. По силата на ал.2 преференциалната цена по ал. 1 на електрическата енергия, произведена от възобновяеми енергийни източници, се определя в размер 80 % от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители и добавка, определена от ДКЕВР по критерии в зависимост от вида на първичния енергиен източник съгласно съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от Закона за енергетиката, т.е. Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия (НРЦЕЕ).

Видно от мотивите на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. използваните данни за изчисляване на средната продажна цена на крайните снабдители са подадени от титулярите на лицензии за дейността „снабдяване с ел.енергия от краен снабдител“ – „ЧЕЗ Електро България“ АД, „Е.ОН България продажби“ АД, „ЕВН България електроснабдяване“ АД и „ЕСП Златни пясъци“ ООД, за предходната 2010 г.

Според Становище на ДКЕВР, поставено на Интернет страницата на Главния секретар на ДКЕВР на 05.05.2011 г. (л.81), ДКЕВР е била сезирана с множество искания за издаване на удостоверения, в които да посочи, в коя категория попадат конкретните енергийни обекти според Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Комисията е изразила становище, че не разполага с правомощия да издава административни актове с подобно съдържание, а принадлежността на всеки производител към определена ценова категория се декларира ясно в:

1.Разрешителното за водоползване, издадено по реда на чл.60 и сл. от Закона за водите (ЗВ),

2.Протокол – образец 16, съставен на основание чл.7, ал.3, т.16 от Наредба №3 от 2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството и

3.Спецификациите на техническите проекти.

Тези технически параметри били посочени в разрешителното за водоползване, издадено от съответния орган по чл.52 Закона за водите. Определянето на принадлежността на всяка ВЕЦ към утвърдените с Решение № Ц-010/30.03.2011 г. категории следвало да се доказва чрез горепосочените документи от собственика на централата пред съответния краен снабдител, което можело да се удостовери със съответен протокол.

Становището е прието на заседание на колективния орган по протокол № 67/02.05.2011 г.

Съгласно чл. 16, ал. 2 от Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (отм.) общественият доставчик, съответно крайните снабдители, изкупуват електрическата енергия, произведена от възобновяеми енергийни източници или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW, по преференциална цена за изкупуване на електрическата енергия, определена по реда на съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от Закона за енергетиката.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗВАЕИБ (отм.) ДКЕВР ежегодно до 31 март определя преференциални цени за продажба на електрическа енергия, произведена от

възобновяеми или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW, като съобразно, ал. 2 преференциалната цена по, ал. 1 на електрическата енергия, произведена от възобновяеми енергийни източници, се определя в размер 80 на сто от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители и добавка, определена от ДКЕВР по критерии в зависимост от вида на първичния енергиен източник съгласно съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от ЗЕ. Касае се за форма на държавно насърчаване на производството на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници.

С Решение № Ц-010/30.03.2011 г. ДКЕВР, прието на основание чл. 21 от ЗВАЕИБ (отм.), действащ към момента на приемане на решението, считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10MWт, конкретизирано в 26 точки за отделните видове възобновяеми енергийни източници. В т. 1 до 7 от посоченото решение ДКЕВР определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 MWт. В т. 1 до 6 комисията класифицира водноелектрическите централи и определя преференциална цена съгласно установените критерии по чл. 19а, ал. 1 и 2 от наредбата и по чл. 36 и сл. от Наредба № 14 за технически правила и нормативи за проектиране, изграждане и ползване на обектите и съоръженията за производство, преобразуване, пренос и разпределение на електрическа енергия съобразно схемата на хидроенергийния обект, инсталираната мощност и водния пад на електрическите централи. В т. 7 от решението са включени водноелектрически централи под 10 MWт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., като определената преференциална цена е в размер на 112.48/MВтч.

В тази му част решението на ДКЕВР е отменено с решение № 2126/13.02.2013 г. на ВАС по адм. д. № 5492/2011 г., оставено в сила с решение № 16953/17.12.2013 г. по адм.д. № 7175/2013 г. на ВАС, 5-членен състав. В тях съдът приема, че правилата, методите и критериите за определяне на преференциални цени са нормативно регламентирани със ЗВАЕИБ (отм.) и Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия (НРЦЕЕ). Съгласно чл. 21, ал. 1 от закона ежегодно до 31 март Комисията определя преференциални цени за продажба на електрическа енергия, произведена от възобновяеми или алтернативни енергийни източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MWт, като в съответствие с ал. 2 цената се определя в размер 80 на сто от средната продажна цена за предходната календарна година на обществените или крайните снабдители и добавка, определена от комисията по критерии в зависимост от вида на първичния енергиен източник съгласно съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от Закона за енергетиката, съгласно, ал. 3 добавката по, ал. 2 за следващата календарна година не може да бъде по-малка от 95 на сто от стойността на добавката за предходната календарна година. Съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от Закона за енергетиката е Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия (НРЦЕЕ), с чл.19а на която, преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от възобновяеми енергийни източници, се определя като не по-ниска от 70 на сто от средната продажна цена за предходната календарна

година на обществените или крайните снабдители, и добавка, определена от комисията съобразно приети от нея указания, по общи критерии, валидни за всички възобновяеми енергийни източници - вида на технологията, големината на инсталираната мощност, наличния ресурс на първичния енергиен източник.

Съгласно чл. 19а, ал. 2 от наредбата, за определяне на преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, комисията предлага и следните специални критерии - наличие на горен изравнител, който позволява непрекъсната работа на централата с номинална мощност най-малко 2 часа на денонощие, наличие на долен изравнител за централите, които работят по зададен от министъра на околната среда и водите месечен график за използване на водите на комплексните и значими язовири. Освен това съгласно чл. 36 от Наредба № 14/15.06.2005 г. хидроенергийните обекти се класифицират съобразно следните критерии - мощност, експлоатационен режим, схема на хидроенергийния обект. В мотивите на ВАС се приема, че посочените нормативни изисквания са съобразени от комисията при приемане на решението, но в нарушение на тези разпоредби е *въведен допълнителен разграничителен критерий* за отделните водноелектрически централи, а именно "въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., за което комисията не е посочила фактически и правни основания. Изрично на стр.8 от съдебното решение е отразено, че всички останали критерии са били съобразени от ДКЕВР (с чл. 21, ал. 1 от закона, наредбата по чл. 36, ал. 3 от Закона за енергетиката - Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия, наредба № 14 от 15 юни 2005 г.). В останалата част, а именно в частта без т. 7, Решение № Ц-010/30.03.2011 г. не е оспорено пред съда и е влязло в сила. Следователно този административен акт се ползва със стабилитет и по отношение на извършената класификация на водноелектрически централи и на електрически централи в т. 1 - 6. Съдът не е решил спора по същество, поради което се налага извод, че е запазена определена група водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, за която група следва да се прилагат цени, различни от цените, определени по т. 1-6, но същите следва да бъдат обединени по друг признак.

В изпълнение на това съдебно решение в частта му по връщане на преписката на административния орган, ДКЕВР е приела Решение № Ц-5/20.02.2015 г., с което е определила, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт по смисъла на § 2, ал. 1, т. 1 ПЗР на ЗВАЕИБ - 112, 48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа.

Това решение е отменено с влязло в сила решение № 4039/15.06.2017 г. на АССГ по адм. д. № 2596/2015 г. В мотивите на решението се сочи, че въведеният от комисията критерий - съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт обуславя материална незаконосъобразност на административния акт. Съдът е отменил решението, с което е определена, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи

водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт по смисъла на § 3, ал. 1, т. 1 от ПЗР на ЗВАЕИБ - 112,48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, като е върнал делото като административна преписка на комисията за ново произнасяне и отнасяне на спорните водноелектрически централи към групите, по посочените критерии от т. 1 до 6 в Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на комисията и при съобразяване на изложените в мотивите указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението на АССГ е оставено в сила с решение № 13785/12.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12851/2017 г., в мотивите на което се сочи, че при постановяване на решението си административният орган отново е въвел ограничителен и дискриминационен критерий, като изразът "въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г." на практика се заменя с изрза "съществуващи водноелектрически централи", което отново се свързва с времето на обнародване на закона в Държавен вестник. Прието е, че разделянето на съществуващи и нови водноелектрически централи отново представлява времеви критерий за определяне на преференциалната цена. Отново е налице диференциация по отношение на водноелектрическите централи според момента, от който започват да текат срокове за задължително изкупуване на произведената електрическа енергия от възобновяемите източници.

Посочил е, че разделянето на нови и съществуващи не следва да е в зависимост от това дали е изтекъл технико-икономическият живот на активите и възвръщане на вложената първоначално инвестиция, като обособяването на отделна група производители на електрическа енергия, формирана на признака съществуващи електрически централи, отново е незаконосъобразно. Съдът е посочил още, че в предходното решение на Върховния административен съд *не се съдържа указание* за прегрупиране по критериите, посочени в т. 1 до т. 6 на Решение № Ц-010/30.03.2011 г., поради което даденото в този смисъл указание от АССГ не е съобразено с факта, че Решение № Ц-010/30.03.2011 г. е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка - 7, а в случая и на друго решение №Ц-5 от 20.02.2015 г. Поради това съдът е постановил, че при връщането на преписката за ново произнасяне, административният орган, в съответствие с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, следва сам да избере законосъобразната възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото. По този начин съдът е направил преценката, че отнасянето на определена група водноелектрически централи към някоя от точките по решението е преценка на административния орган, която той трябва да направи в съответствие с принципа на съразмерност и при съобразяване на обстоятелството, че административният акт е влязъл в сила по отношение на т. 1 - 6.

При връщането на административната преписка при КЕВР е прието Решение №Ц-14/03.04.2019 г., с което комисията е определила, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена в размер на 112, 48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, за изкупуване на

електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на ЗВАЕИБ (отм.). Със съдебно решение № 5129/23.07.2019 г. на АССГ по адм. д. № 4506/2019 г. е обявена нищожността на Решение № Ц-4/03.04.2019 г. Решението на АССГ е оставено в сила с решение № 492 от 14.01.2021 г. по адм. дело № 13432/2019г. на ВАС, Трето отделение.

Не е спорно по делото, че след прогласяване на нищожността на Решение № Ц - 14/03.04.2019 г. е постановено Решение № Ц - 12/26.03.2021 г. на КЕВР, с което Комисията за пореден път определя, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата, отм., в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Това решение на КЕВР е прогласено за нищожно с решение № 736 от 10.02.2022 г. по адм. дело № 3524/2021 г. на Административен съд София град, Трето отделение, 60 състав, оставено в сила с решение № 8999 от 14.10.2022 г. по адм. дело № 3574/2022 г. на ВАС, Трето отделение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Обратно на защитната теза на ответника /отговор на исковата молба/, предявените главни икове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са допустими: процесуалната легитимация на двете насрещни страни следва единствено от правното твърдение на ищеца. Тя се обуславя от заявената от ищеца принадлежност на спорното материално право - от претендираното или отричано от ищеца право. Поради това при проверката дали искът е предявен от и срещу надлежна страна, съдът изхожда от правото, което се претендира или отрича с исковата молба.

За да бъде едно лице субект на процесуални правоотношения като страна, е необходимо то да съществува към момента на завеждане на иска и да притежава процесуална правоспособност. Това е условие за допустимост на исковия процес, доколкото не може да възникне процесуално правоотношение по отношение на лице, което не съществува или не притежава процесуална правоспособност. Пасивната процесуална правоспособност по исковите за обезщетения по ЗОДОВ е ограничена от разпоредбата на чл. 205, ал.1 АПК, вр.чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ, която предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Дали вредите са причинени от административна дейност, дали са причинени от заявления с исковата молба ответник - са въпроси, свързани с основателността, а не с допустимостта на иска.

По изложените съображения исковите са допустими.

Разгледани по същество, главните икове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са неоснователни.

Отговорността на държавата за вреди, причинени от незаконосъобразен акт може да бъде ангажирана при безспорната установеност на елементите от фактическия ѝ състав: административен акт, чийто незаконосъобразност да е

установена по съдебен ред чрез отмяната му; настъпила имуществена вреда за ищеца; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Актовете, от които се твърди, че е настъпил вредоносен резултат, имат характеристиките на ненормативен административен такъв - приети са при изпълнение на административна дейност. Органът-издател е "административен орган" по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на АПК - Комисията за енергийно и водно регулиране е независим специализиран държавен орган, осъществяващ регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията - чл. 10, ал. 2, вр. ал. 1 ЗЕ. Законосъобразността на този административен акт е била предмет на съдебно оспорване.

С влязло в сила съдебно решение е отменено Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г., в частта му по т. 7, с която считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, въведени в търговска експлоатация до 19 юни 2007 г., в размер на 112, 48 лв./МВтч без ДДС.

С влязло в сила на 12.11.2018 г. решение на АССГ е отменено и Решение Ц-5/20.02.2015 г. на колегиалния орган, с което считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт по смисъла на § 2, ал. 1, т. 1 ПЗР на ЗВАЕИБ 112, 48 лв./МВтч без ДДС при средногодишна продължителност на работа 2500 часа.

С влязло в сила на 14.01.2021 г. решение на АССГ е прогласена нищожността на Решение №Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР, а с влязло в сила на 14.10.2022 г. е прогласена нищожността на Решение № Ц - 12/26.03.2021 г. на КЕВР.

По силата на чл. 177, ал. 1 АПК съдебното решение има сила за страните по делото, а ако оспореният акт бъде отменен, решението има действие по отношение на всички. По силата на цитираната норма конститутивното действие на решението за отмяна на административния акт, състоящо се в отпадането с обратна сила на разпоредените с него правни последици се разпростира не само по отношение на страните по делото, а важи за всички.

Същественото в случая е, че и при отменяната и прогласяване нищожността на ценовите решения на КЕВР преписката е върната на специализирания орган за ново произнасяне. С тези съдебни актове не се разрешава спорът по същество, още по-малко се определя към коя ценова категория принадлежи МВЕЦ „Бяла река“. С връщането на преписката за ново произнасяне от административния орган се възстановява висящността на административното производство по издаване на административния акт, а не се слага край на производството, започнало пред административния орган.

За да възникне отговорност по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, отмененият административен акт би следвало да е породил такова административно властническо правоотношение между издателя на акта - ДКЕВР и адресатите му, вкл. „АКВАФОРС“ ЕООД, че да съществуват правоотношения, обосноваващи пряка, лична и непосредствена връзка - такава, че ако се игнорира отмененият административен акт, да възникне административно

властническо отношение, по силата на което ищецът да се причисли към някоя от другите категории ВЕИ по ценовото решение.

Съдът приема, че такива правни последици не са възникнали пряко от отмяната/прогласяване нищожността на визираните в исковата молба административни актове. В тежест на ищеца е да докаже, че произведената от него електроенергия не е изкупена на по-високи цени единствено поради отмяната на т. 7 от цитираните решения на ДКЕВР, което в случая не е сторено. "Не се поражда право на възмездяване на вреди, когато претенцията се основава на отменен от съда административен акт, постановен в хода на неприключило административно производство.... Ако въпросът не е решен окончателно с влязъл в сила административен или съдебен акт, няма завършен фактически състав по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, който поражда отговорността за вреди" - Решение по адм. д. № 3122/2017 г. на ВАС.

Без оглед на изложеното, не се установява и третият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ - пряка причинна обусловеност между отменения акт и вредата. Причинната връзка е обективен признак, защото съществува в обективната действителност независимо от желанията и волята на отделните лица, включително на извършителя на правонарушението /издателя на незаконосъобразния административен акт/. Причинната връзка е едностранна и необходима. Едностранна е, защото само неправомерното поведение трябва да причинява вредата, но не и обратното. Необходима е, защото винаги след проявлението на неправомерното поведение се проявява вредата. Необходимо е вредата да е "пряка и непосредствена последица" от противоправното поведение, което е приложимо по отношение на причинната връзка при всички видове правонарушения /деликт, договорно неизпълнение, административно нарушение, престъпление/. Прекият и непосредствен характер е присъща черта на причинната връзка. Противоправното поведение изпълнява ролята на необходимо условие, без което вредата не би се проявила. Причинната връзка между противоправното поведение и вредата като факт от действителността трябва да бъде доказана във всеки конкретен случай.

На плоскостта на разглеждания случай причинна връзка с горните характеристики между поддържаните от ищеца вреди и отменените административни актове не бе установена. Както се посочи, в мотивите на решение № 2126/13.02.2013 г. по адм. д. № 5492/2011 г. ВАС е приел, че при определяне на преференциалните цени за продажба ДКЕВР се е съобразила с изискването на чл. 21, ал. 2 от ЗВАЕИБ /в сила към постановяване решението на регулаторния орган/ и чл. 21, ал. 3 от НРЦЕЕ, но в частта си по т. 7 това решение е незаконосъобразно единствено поради въвеждането на допълнителния критерий "въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.". В съдебното решение не са дадени указания тези производители да бъдат класифицирани по други точки. Съдът изобщо не се е занимал с въпроса доколко ищецът се включва правилно в категория на производителите по отменената т. 7, за да са налице основания в настоящото съдебно производство последният да твърди, че неправилно е категоризиран от ответника с отменената т.7. Нещо повече – в решение № 13785/12.11.2018 г. ВАС изрично сочи, че "в решението на предходния тричленен състав /на

ВАС/ не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени от т. 1 до т. 6 на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР“. Това решение е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка - 7, а в случая и по друго решение № Ц-5/20.02.2015 г.

Изкупуването на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, се осъществява не на свободния пазар, а по регулирани от ответника цени. Тази цена се прилага в отношенията между производителя и крайния снабдител, поради което не може да се приеме, че ищецът търпи вреди под формата на пропуснати ползи, пряко следващи от отмяната на т.7 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР за установяване на преференциална цена от 112.48 лв. и потвърждаването на тази цена с последващи ценови актове на КЕВР. Следва да се има предвид, че класификацията на отделните производители на електроенергия не е в правомощията на ответника, който определя само различните групи производители, както изрично е посочено в негово становище от 05.05.2011 г. Следователно отмяната на т. 7 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР сама по себе си не обуславя попадането на ищеца в друга категория, респ. по т.1 до т.6. Категоризацията на отделните производители не се определя от КЕВР. Подобна класификация още по-малко може да бъде извършена със съдебен акт въз основа на заключението на комплексната съдебна експертиза в техническата ѝ част. Категоризацията си производителите следва да защитават при сключването на договорите с електроразпределителните дружества, задължителни по силата на чл. 31, ал. 2 ЗЕВИ (в относимата редакция), според който електрическата енергия от възобновяеми източници по ал. 1 се изкупува въз основа на сключени дългосрочни договори за изкупуване. Съгласно чл.31, ал.4 от ЗЕВИ цената на електрическата енергия от възобновяеми източници, не се изменя за срока на договора за изкупуване по ал. 2, освен в случаите по чл. 32, ал. 4, какъвто настоящият случай не е. Разпоредбата на пар.7, ал.1 от ПЗР на ЗЕВИ предвижда, че за енергийни обекти, с изключение на водноелектрически централи с обща инсталирана мощност над 10 MW, въведени в експлоатация към датата на влизане в сила на закона, дългосрочните договори за изкупуване на електрическата енергия от възобновяеми източници запазват действието си, като преференциалната цена за изкупуване е действащата към датата на влизане в сила на закона (03.05.2011 г.). Дължим е извод, че цената е еднаква за целия период на действие на договора. По този начин, изкупуването на произведената от ищеца ел.енергия по цена от 112.48 лв./МВтч не само се явява опосредено от наличието на сключен договор, но и от волята и представените от самото заинтересовано лице (в случая „АКВАФОРС“ ЕООД) и крайния снабдител документи, послужили като основание за сключване на договора за изкупуване на ел.енергия. Наличието на договорно правоотношение по изкупуване на електрическата енергия по преференциални цени между производител и краен снабдител означава, че същото зависи и от поведението на трето лице – „ЧЕЗ ЕЛЕКТРО БЪЛГАРИЯ“ АД. По този начин е прекъсната пряката причинно-следствена връзка, доколкото възможността за продажба на различна цена зависи и от поведението на това трето лице.

Това се установява, както от мотивите на Решение № Ц-010/30.03.2011 г., според което използваните данни за изчисляване на средната продажна цена на крайните снабдители са подадени данни от титулярите на лицензии за дейността „снабдяване с ел.енергия от краен снабдител“ – „ЧЕЗ Електро България“ АД, „Е.ОН България продажби“ АД, „ЕВН България електроснабдяване“ АД и „ЕСП Златни пясъци“ ООД, за предходната 2010 г., така и от допълнително издадено от ДКЕВР становище от 05.05.2011 г.

Така, независимо от отмяната/прогласяване на нищожността на актовете на КЕВР в частта, относима към притежаваната от ищеца МВЕЦ „Бяла река“, същият е запознат с принципното Становище на държавния орган, поставено на Интернет страницата на Главния секретар на ДКЕВР на 05.05.2011 г., относно начина на определяне на принадлежността на всеки производител към определена ценова категория по Решение № Ц-010/30.03.2011 г., а именно чрез представяне на относимите документи за определяне на принадлежността на МВЕЦ „Бяла река“ към някоя конкретна категория по Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Това е допълнителен аргумент, че претендираните пропуснати ползи не произтичат пряко и непосредствено от отменените административни актове.

В съдебната практика по идентични случаи е възприето и разбирането, че имуществената отговорност на ответника не може да бъде реализирана поради липсата на един основен елемент - вреда, настъпила в резултат на отменен административен акт, напр. реш. по адм. д. № 7329/2015 г. на ВАС: "Цените се прилагат в отношенията между производителя и обществения доставчик, респ. крайният потребител, така че ако продажбите са реализирани на друга, а не на определената за съответната група цена, това не е по причина на издадения от регулаторния орган административен акт".

Нещо повече, в конкретния случай посредством прието по делото основна и допълнителни технико-икономически експертизи се установява, че процесната ВЕЦ не само не попада в т. 1 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г., но и по отношение на нея са установени редица несъответствия и липсваща техническа документация, което допълнително пречатства установяването както на реално претърпени пропуснати ползи, така и на причинно-следствена връзка с отменените/прогласени за нищожни ценови актове на КЕВР.

Според основна технико-икономическа експертиза от 26.02.2024 г. при проверката на място в МВЕЦ „Бяла река“ експертите са установили в машинната зала монтирани три броя генератори, докато в Разрешително за водоземане № 41140096 от 12.09.2008 г. със срок на действие до 12.09.2015 г. на директора на Басейнова дирекция Западнореломорски район при МОСВ са отбелязани две турбини. Сумарната мощност на установените три генератора е 307 кВт, докато според цитираното разрешително инсталираната мощност на МВЕЦ „Бяла река“ е 200 кВт. На следващо място, веднага се забелязва несъответствието между инсталираната мощност според разрешителното за водоползване, което е сред основните документи за определяне на вида на ВЕЦ според становището на ДКЕВР от 05.05.2011 г. и мощността от 240 кВт, отбелязана в договорите с „ЧЕЗ Електро България“ АД и „Мост Енерджи“ АД и Сертификат за произход на електроенергия, произведена от ВЕИ № Е-ЗСП-1 от 31.08.2009 г. Поради съответствието им с

представени по делото писмени доказателства съдът кредитира извода на основната технико-икономическа експертиза, че първоначално монтираните генератори, за които е издадено разрешението за водоземане, на по-късен етап са подменени, като е инсталиран и трети генератор, за който изцяло липсва техническа документация.

Според поясненията на в.л. Г. в о.с.з. на 06.03.2024 г. при анализ на представените по делото първични счетоводни документи – фактури за заплатена електроенергия е установено, че електроенергията е продавана на преференциална цена от 240 киловатчаса, което не съответства на първоначално издадените документи (вкл. допълнително представен от ищеца протокол от 03.06.2003 г. за провеждане на 72-часови проби на машините, съоръженията и обрудването на МВЕЦ „Бяла река“, [община]. Изложеното категорично изключва попадането на процесната ВЕЦ в претендираната от ищеца т.1 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Вещото лице Г. уточнява с о.с.з. и друго констатирано от експертите несъответствие – ако процесната ВЕЦ попада в т.1 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г., то би трябвало да продава не повече от 500 000 киловатчаса на година, докато според предоставени справки за продажбите през процесните години е установено, че продажбите на преференциална цена са за 600 000 киловатчаса на година. Изложеното също изключва попадането на процесната ВЕЦ в претендираната от ищеца т.1 от Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г.

Относно липсата на техническа документация за инсталираната мощност на МВЕЦ „Бяла река“ и установената на място мощност на генераторите вещото лице проф. И. М. пояснява в о.с.з. на 06.03.2024 г., че единственият меродавен документ относно инсталираната мощност на генераторите е монтираната върху тях табела с данни за типа, мощността и други параметри на машината. Експертите са установили, че *типът на установените на място генератори не е този, отбелязан в документите по делото, което означава, че след първоначалния монтаж генераторите са подменени с други, по-мощни.*

Приета по делото допълнителна съдебно-техническа експертиза от 09.05.2024 г., изготвена от в.л. проф. д-р инж. И. Г. Г. потвърждава липсата на необходима техническа документация относно инсталираната мощност на процесната ВЕЦ, което пречатства определянето ѝ в някоя от неотменените със съдебно решение точки от т.1 до т.6 на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Според в.л. Г. според ЗУТ изграждането на такъв тип съоръжения е трета категория и към него трябва да има определена съпътстваща документация, а именно: проект на централата по части електро и технологична, разрешение за строеж, актове обр. 15 и обр. 16, доклад на независим строителен надзор при въвеждането в експлоатация на съоръжението, паспортни данни на генераторите, приложение №3 към Договор с „ЧЕЗ Електро България“ АД за изкупването на ел. енергията, което е неразделна част от него, и в което са описани данните за генериращата мощност. В допълнителното заключение на СТЕ е направена привръзка между мощността на произвежданата ел.енергия и инсталираната мощност на генераторите. Според него в протокола за 72-часовата проба, реалният пад (напор) може да е по-голям от 40м., което означава, че мощността на произвежданата ел.енергия ще е по-голяма и тя

ще се определя само от инсталираната мощност на генераторите, категорични данни за която липсват по делото. Представените по делото документи по отношение на инсталираната мощност, свързани с реализацията на произведената ел. енергия, еднозначно определят мощността на процесната ВЕЦ от 240 kW инсталирана ел. мощност на генераторите, което препятства попадането ѝ в т.1 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г.

Противно на твърденията на ищеца, представеното от него Разрешение за ползване № СТ-12-335 от 20.08.2004 г., издадено от началника на ДНСК, на строеж „Мини ВЕЦ – Бяла река“ не представлява Протокол – образец 16, съставен на основание чл.7, ал.3, т.16 от Наредба №3 от 2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, както е посочено в Становището на ДКЕВР от 05.05.2011 г. Видно от съдържанието на документа Разрешение за ползване № СТ-12-335 от 20.08.2004 г. е издадено на основание чл.17, ал.1, т.1 от Наредба № 2 за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България. По делото, въпреки указанията на съда, дадени в о.с.з. на 06.03.2024 г., не е представена пълна строителна документация, вкл. протокол обр.16 на Държавна приемателна комисия. Именно тази липса, потвърдена от две отделни и независими вещи лица, оборва твърденията на ищеца в писмената защита на адв. Ц. за наличие на официални документи, които потвърждават принадлежността на МВЕЦ „Бяла река“ към т.1 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. Експертите потвърждават, че единственият меродавен документ относно инсталираната мощност на ВЕЦ е табелата върху съоръженията, *за които е установено, че са подменени, тъй като не съответстват на тези по Разрешително за водовземане № 41140096 от 12.09.2008 г. и по протокола на 72 часови проби.* Експертите отричат ищцовата теза, че монтираните защити са достатъчни да гарантират, че в електроразпределителната мрежа не се вкарва по-голяма количество от 200 кВт, тъй като върху производството на активна и реактивна електро енергия влияят много фактори, докато релевантна според Решение № Ц-010/30.03.2011 г. е единствено инсталираната мощност.

Независимо, че двете защити на адв. Ц. и инж. Л. си противоречат относно необходимостта от проверка на място в МВЕЦ „Бяла река“, то основното релевантно по делото обстоятелство е липсата на техническа документация, подробно посочена на стр.5 от допълнителното заключение на в.л. проф. Г.. Вещите лица от основната експертиза са отразили констатациите си при посещението на място, които съдът намира за релевантни единствено относно необходимостта от представяне на техническа документация за констатирани в съоръженията промени, каквато липсва по делото. Ирелевантно е възражението на управителя Л. относно липса на посещение на място от страна на в.л. проф. Г., тъй като евентуални констатации към м.май 2024 г. са неотнормими към исковия период. Неотнормими са и твърденията за необходимост от констатация с какви мощности работи ВЕЦ „Бяла река“, тъй като меродавна е единствено инсталираната мощност. Ищецът е имал процесуална възможност да постави относими към техническата експертиза задачи или допълнителни въпроси, вкл. по твърденията на управителя Л., от която той не се е възползвал. По

изложените съображения съдът намира исковата претенция за недоказана, вкл. относно твърденията на ищеца за изчерпателност на представената по делото строителна документация.

За пълнота на изложението съдът приема за неоснователна и претенцията за пропуснати ползи от продажбата на допълнително произведената електрическа енергия над 2 500 работни часа до пълното нетно количество. Следва да се отбележи, че с Решения № Ц-010/30.03.2011 г. и № Ц-5/20.02.2015 г. държавният регулатор определя преференциалната цена за изкупуването на електроенергията, но не и размера на нетното специфично производство. Последното е определено с друг административен акт - Решение № СП-1/31.07.2015 г., според което общественият доставчик, респ. крайният потребител, се задължават да изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по преференциална цена за количеството електроенергия до размера на нетното специфично производство. Оспорването на Решение № СП-1/2015 по отношение на така определенния размер на нетното специфично производство не може да бъде извършено пред настоящата съдебна инстанция, поради което претенцията на ищеца се явява неоснователна.

С оглед изложеното съдът намира, че исковете, като неоснователни и недоказани, следва да бъдат отхвърлени.

Неоснователността на главните искове обуславя неоснователността и на съединените с тях акцесорни искове за заплащане на мораторно обезщетение, с правно основание чл. 86 от ЗЗД, вр. § 1 от ЗР на ЗОДОВ -законна лихва върху главниците за периода от постановяване на окончателния съдебен акт за отмяната на незаконосъобразните административни актове и от момента на издаване на нищожните административни актове до момента на подаването на исковата молба и до окончателното изплащане.

С изложеното становище съдът се присъединява към съдебната практика на ВАС, Трето отделение, формирана в: Решение № 7410 от 25.07.2022 г. по адм. д. № 693/2022 г., Решение № 1353 от 14.02.2022 г. по адм. д. № 8551/2020 г., Решение № 4307 от 02.04.2021 г. по адм. д. № 5510/2020 г., Решение № 480 от 13.01.2020 г. по адм. д. № 12918/2015 г., постановени от различни състави на касационната инстанция. Според тях изкупуването на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, се осъществява не на свободния пазар, а по регулирани от ответника цени. Тази цена се прилага в отношенията между производителя и крайния снабдител, поради което не може да се приеме, че ищецът търпи вреди от пропуснати ползи. Обстоятелството, че Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР е обявено за нищожно, с нищо не променя този извод. Ако то беше от съществено значение за изхода на исковото производство, то, както и множеството други сходни спорове щяха да бъдат спрени до приключване на производството по оспорването му. Ищецът е продавал електроенергия по цената, която е действала към момента на продажбите. Липсва утвърдена по-висока цена за същия период, поради което вреди изобщо не възникват. Дори някога такава цена да бъде утвърдена, тя не би могла да бъде взета предвид от настоящата инстанция, поради забраната за нови фактически установявания, нито би била

основание за отмяна на съдебното решение по редовен или извънреден способ. Евентуално решение, с което такава цена би била утвърдена, не съставлява част от обстоятелствата, на които се основава искът. То би представлявало просто нов факт, който не е преклудиран от силата на пресъдено нещо. Не е налице и причинна обусловеност между отменения акт и вредата.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.2 от ЗОДОВ ищеца следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените разноски за възнаграждения за вещи лица общо в размер на 1000 лв. На основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното Административен съд София-град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО предявените от "АКВАФОРС" ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] със съдебен адрес [населено място], район "Триадица", [улица], чрез адв. И. Ц., срещу Комисията за енергийно и водно регулиране искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетения за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи.

ОСЪЖДА "АКВАФОРС" ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране с адрес [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.2 от ЗОДОВ сторените по делото разноски за възнаграждения за вещи лица в размер на 1000.00 лв. и на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: